

РЕШЕНИЕ

№ 4896

гр. София, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5441** по описа за **2023** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от И. В. А., чрез адв. П. Б., срещу решение № 1173/13.03.2023 г., постановено по НАХД № 2879/2022 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 4 състав, потвърждаващо Наказателно постановление № НП-16/03.02.2022 г., издадено от председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

С доводи за неправилно приложение на материалния закон и нарушение на процесуалните правила, изложени в касационната жалба и доразвити в депозирана писмена защита, касаторът претендира отмяна на първоинстанционното решение, отмяна на потвърденото с него наказателно постановление и присъждане на разноски.

Ответникът – председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, в депозиран отговор на касационната жалба, както и в съдебно заседание, поддържа становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на СРС да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. – ГРАД, IX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд, след анализ на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, е установил от фактическа страна, че И. В. А., в качеството си на общински съветник в общински съвет на [община], е имал задължението да подаде пред КПКОНПИ ежегодна декларация за имущество и интереси, съобразно разпоредбите на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 37, ал. 1, т. 1-11, вр. чл. 25, ал. 1, т. 2, ал. 4 и ал. 5, вр. чл. 6, ал. 1, т. 32 ЗПКОНПИ. За 2020 година срокът за подаване на декларацията е бил до 17.05.2021 г., понеделник, присъствен ден.

При извършена на 29.07.2021 г. проверка от държавен инспектор в дирекция „Публичен регистър“ при КПКОНПИ, е установено, че А. не е подал декларацията, за което му е била изпратена покана изх. № ЦУ 01-14703/29.07.2021 г. да се яви в сградата на КПКОНПИ за съставяне на акт за установяване на административно нарушение.

Административнонаказателното производство е образувано със съставяне на АУАН № ПР-217/06.08.2021 г., въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление, с което на касатора на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ е наложена глоба в размер на 1 000 лв.

За да потвърди така издаденото наказателно постановление съставът на районния съд е приел, че в хода на образуваното административнонаказателно производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са съществени и да са ограничили правото на защита на наказаното лице. Съставът на СРС е извършил подробен анализ на доказателствата по делото и на относимите материалноправни норми, като е направил решаващ извод за законосъобразност на процесното наказателно постановление.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Между страните няма спор относно установените от районния съд факти, като по същество извършеното нарушение не се оспорва от наказаното лице. Спорът пред касационната инстанция е обусловен от различното тълкуване на релевантните факти и тяхната правна оценка.

В касационната жалба се твърди, че декларацията е подадена с вх. № Г86602/29.07.2021 г., което според касатора означавало, че същата е изпратена преди тази дата. Това твърдение не се установява от доказателствата по делото, поради което не е в състояние да опровергае извода, че декларацията е подадена със закъснение и лицето не е изпълнило задължението си, което му е вменено в качеството му на общински съветник. Задължените по ЗПКОНПИ лица следва да се организират така, че да обезпечат изпълнението на задължението за подаване на декларация в законоустановения срок, или да докажат, че същата е изпратена в срок, независимо от датата на регистрирането ѝ. В конкретния случай не са представени никакви доказателства, че декларацията е подадена в срок, но по обективни причини е

била входирана на по-късна дата в деловодството на комисията. Ето защо, касационната инстанция не споделя доводите, развити в жалбата, че декларацията е подадена по-рано, което се доказвало от датата, на която е входирана. Изпълнението на задължението следва да бъде изпълнено в законоустановения срок, като безспорно това не е сторено, което обуславя ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора.

Несподелими са доводите за приложение на чл. 28 ЗАНН. Районният съд е изложил подробни мотиви в тази насока, които се споделят напълно от касационната инстанция. Процесното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от този вид. Забавянето не е обусловено от обективни причини, вкл. твърдяно заболяване, за което не са приложени медицински документи. Задължените лица имат срок от 01.01 на съответната година до 15.05 да подадат своята декларация за предходната година. Няма данни по делото касаторът да е бил в обективна невъзможност, обусловена от заболяването му, поради която да не е бил в състояние да подаде декларацията си. Следва да се има предвид, че срокът, в който лицата могат да изпълнят задължението си, е повече от пет месеца. Отделно от това, декларацията може да бъде подадена и чрез пълномощник, с оглед спазването на нормативно установените срокове и при обективна невъзможност за лично подаване. Това обаче също не е сторено. Не се касае и за пренебрежимо малък срок на закъснението. В конкретния случай то е над два месеца, което не покрива по никакъв начин критериите за маловажност на нарушението. Мотивите на СРС в тази насока се споделят изцяло от касационната инстанция, която счита за ненужно да ги преповтаря.

Неоснователно се твърди, че наложената санкция е несправедлива. В конкретния случай се касае за извършване на формално нарушение, в състава на което не е предвиден вредоносен резултат. Самото извършване на нарушението застрашава в достатъчна степен охраняваните обществени отношения, поради което законодателят е предвидил, че самото му извършване е достатъчно основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. Както беше посочено по-горе, закъснението не е пренебрежимо малко, напротив, касае се за един относително продължителен период на бездействие, поради което определянето на санкцията в законоустановения минимум не се явява явно несправедливо.

В обобщение настоящият касационен състав намира, че не са налице касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което И. В. А. на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да бъде осъден да заплати по сметка на Комисията за предотвратяване на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество сума в размер на 80 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в и чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1173/13.03.2023 г., постановено по НАХД № 2879/2022 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 4 състав.

ОСЪЖДА И. В. А. да заплати по сметка на Комисията за предотвратяване на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество сума в размер на 80 лв. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.